

Flygtningenævnets afgørelser

Et ægtepar og deres to mindreårige børn fra Somalia

Nævnet stadfæstede i begyndelsen af 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en familie fra Somalia. Indrejst i 2013. Ansøgerne blev i henholdsvis 2008 og 2011 af de italienske myndigheder meddelt opholdstilladelse i Italien.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgerne tilhører klanen galjecel, subklanen barsame, er født i Mogadishu, Somalia, og er muslimer af trosretning. Den mandlige ansøger flyttede som treårig til [en mindre landsby], der ligger omkring 100 kilometer syd for Mogadishu. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive.

[...]

Udlændingestyrelsen har i afgørelserne [fra efteråret] 2013 tilkendegivet, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Spørgsmålet er herefter, om Italien kan tjene som ansøgernes første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3.

Den kvindelige ansøger fik i 2008 i Italien opholdstilladelse på grundlag af beskyttelsesstatus. Den mandlige ansøger fik i 2011 opholdstilladelse i Italien på grundlag af beskyttelsesstatus. De italienske myndigheder har [i et brev fra sommeren] 2013 meddelt, at den kvindelige ansøgers opholdstilladelse er gyldig til [foråret] 2015. Vedrørende den mandlige ansøger har de italienske myndigheder ved skrivelse [fra efteråret] 2013 meddelt, at denne ansøgers opholdstilladelse er gyldig til [efteråret] 2015.

Flygtningenævnet har i praksis som et ufravigeligt mindstekrav krævet, at ansøgerne skal være beskyttet mod refoulement. Det skal endvidere være muligt for ansøgerne at kunne indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgernes personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asylland. Der henvises herved til Flygtningenævnets 21. Beretning, 2012, afsnit 5.4. I beskyttelsesbegrebet indgår tillige et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgerne i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til Flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58/1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver “treated in accordance with recognized basic human standards until a durable solution is found for them”.

Flygtningenævnet lægger efter de oplysninger, der er indhentet fra de italienske myndigheder, og ansøgernes forklaringer til grund, at ansøgerne begge i Italien har opnået opholdstilladelse på grundlag af beskyttelsesstatus. Ansøgerne har forklaret, at de i Italien, har fået deres asylansøgninger behandlet. Herudover har de ikke modtaget nogen form for hjælp. De har begge været henvist til at bo på gaden, også efter at den kvindelige ansøger var blevet gravid. Da de i Italien ikke fik opfyldt selv de mest basale behov, har de søgt beskyttelse i Norge og herefter i Danmark. Tvinges de tilbage til Italien, vil de og børnene igen være henvist til at bo på gaden. De

somaliske familier, der inden for de sidste måneder er blevet henvist til på ny at tage ophold i Italien, befinder sig nu i Tyskland, da de ikke modtog nogen form for hjælp i Italien.

Flygtningenævnets flertal finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at ansøgerne, uanset det forklarede om deres problemer under opholdet i Italien, i Italien kan opnå sådanne socio-økonomiske forhold, at Italien kan tjene som ansøgernes første asylland, jf. herved tillige Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 2. april 2013 i sagen Samsam Mohammed Hussein m.fl. mod Nederlandene og Italien (appl. no. 27725/10).

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Statsborger fra Afghanistan:

Nævnet stadfæstede i begyndelsen af 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra Mazar-e Sharif. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået af ihjel af de personer, med hvem han og hans familie havde en jordkonflikt. Han har i den forbindelse henvist til, at hans fader på et tidspunkt købte et stykke jord af en mand ved navn [Q], der døde kort tid efter. Efterfølgende kom to af [Q's] brødre samt en af disses sønner, [S], til faderen og gjorde krav på jordstykket. Der opstod i den forbindelse slagsmål mellem parterne, og ansøgerens broder skød i den forbindelse [S]. Ansøgeren, hans fader og broder flygtede hen til en af faderens venner. De forsøgte her at løse konflikten med [Q's] brødre. Det blev besluttet, at brødrene skulle have jorden, og at de måtte få en af pigerne fra ansøgerens familie. Da ansøgeren, faderen og broderen gik af sted for at mødes med dem, blev de beskydt. Faderen og broderen blev i den forbindelse dræbt. Ansøgeren valgte derfor at flygte ud af Afghanistan.

Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring på visse punkter forekommer usandsynlig, herunder i forhold til at [Q's] brødre ikke involverede sig i ejendomshandlen på aftaletidspunktet, når ansøgeren oplyser, at de var bekendt med forhandlingerne, at ansøgeren angriber en af brødrene med slag, selvom brødrene var vrede og bar våben, og selvom ansøgeren forklarer, at alle var bange for brødrene på grund af deres forbindelse til organiseret kriminalitet. Det forekommer endvidere mindre sandsynligt, at brødrene i den måned, hvor ansøgeren og hans familie opholdt sig i Zari, ikke forsøger at opsøge til familiens bopæl.

Nævnet konstaterer endvidere, at ansøgeren har afgivet skiftende forklaringer for så vidt angår, hvor mange geværer, der var til stede i konflikten, hvem der slog ham med geværskæftet, og hvor lang tid der gik, fra ejendomshandlen til episoden på marken, der førte til [S's] død. Endelig bemærker nævnet, at ansøgeren har udbygget historien på væsentlige punkter, herunder vedrørende den pige, som skulle indgå i forsoningsaftalen, selve forsoningsaftalens indhold samt at han blev bekendt

med, at det var brødrene, der dræbte hans fader og broder, idet han var til stede under deres efterfølgende ransagning af naboens hus, hvor de ledte efter ham. Af ovennævnte grunde, og idet hans forklaring har savnet detaljering samt forekommer overordnet og ikke selvoplevet, lægger nævnet ikke ansøgerens forklaring til grund, også selvom nævnet er opmærksom på, at ansøgeren er analfabet, har en speciel dialekt og har været medicineret.

Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at det på mødet fremlagte dokument kan tillægges betydning, idet det drejer sig om en person med et andet navn.

Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Statsborgere fra et østeuropæisk land:

Nævnet stadfæstede i begyndelsen af 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra et østeuropæisk land. Indrejst i 2011.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgerne er etniske [...] og ortodokse fra [en navngiven by], [et østeuropæisk land]. Ansøgerne har været medlem af politiske partier, men de har ikke været aktive for partierne.

Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til [østeuropæisk land] frygter at blive slået ihjel af en tidligere forretningsforbindelse og indflydelsesrig person, [MC]. Endvidere frygter de at blive frihedsberøvet med henblik på fuldbyrdelse af en dom, der er afsagt i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Endelig frygter de at skulle afsone under forhold, der er i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Ansøgerne har i den forbindelse oplyst, at de ejede en [privat] virksomhed, [...], der fik økonomiske problemer i 2001 og gik konkurs. Der blev indledt en konkurssag, der blev afsluttet i 2008, ligesom der blev indledt en straffesag mod ansøgerne, der blev endelig afgjort i 2011. En af selskabets kreditorer var selskabet [...], der havde [MC] som direktør. [MC] er en indflydelsesrig person, der blandt andet har haft en ledende position i et politisk parti, ligesom han i en periode har været politisk leder i [byen] og har [haft en højerestående stilling i offentlige sektor]. [MC] er gentagne gange fremkommet med trusler mod ansøgerne på grund af gælden. I 2004 tog den kvindelige ansøger til [et vestligt land] med sin søn, hvor de søgte om og blev meddelt asyl. Den kvindelige ansøger har opholdt sig i [hjemlandet] fra [sommeren] 2006 til [primo] 2007 og igen fra [efteråret] 2007 til [foråret] 2011, hvor hun udrejste sammen med den mandlige ansøger. Den kvindelige ansøger har oplyst, at hun forud for udrejsen til [det vestlige land] var blevet truet, ligesom hendes søn var blevet kidnappet, og der var blevet udøvet hærværk mod hendes mors forretning. Den kvindelige ansøger har endvidere oplyst, at hun er blevet truet i [det vestlige land]. Den mandlige ansøger har oplyst, at han, mens han har opholdt sig i Danmark, har hørt fra personer i [hjemlandet],

at [MC] har truet med at slå ansøgerne ihjel. Straffesagen mod ansøgerne blev afgjort ved en endelig dom af [...] 2011, hvor ansøgerne blev idømt [fængselsstraffe af flere års varighed]. Ansøgerne havde været til stede under hovedforhandlingen, og da de telefonisk fik underretning om indholdet af dommen, valgte de at udrejse af [hjemlandet] og rejse til Danmark, hvor de opholdt sig indtil [primo] 2013, hvor de blev anholdt i henhold til en international arrestordre. Ansøgerne er af den opfattelse, at [MC] har udnyttet sin indflydelse for at få ansøgerne dømt med urette.

For så vidt angår ansøgernes forklaring om frygt for [MC], finder Flygtningenævnet ikke at kunne afvise, at ansøgerne har eller har haft en uoverensstemmelse med en tidligere forretningsforbindelse på grund af et økonomisk mellemværende, men nævnet finder ikke, at der er tale om en konflikt af en sådan karakter eller intensitet, at den kan begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet har bl.a. lagt vægt på, at ansøgerne har afgivet en vag og generel forklaring om trusler.

Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerne har forklaret divergerende om konflikten, herunder om kidnapningen af den kvindelige ansøgers søn, om hvor længe truslerne fortsatte, hvornår de sidst mødte [MC], om trusler efter udrejsen, og om underretning om trusler efter udrejsen.

Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på den tid, der efter ansøgernes forklaring er gået siden truslerne i [hjemlandet].

Flygtningenævnet har også lagt vægt på, at truslerne startede omkring 2001, men at ansøgerne først udrejste umiddelbart efter, at de var blevet bekendt med dommen af [foråret] 2011.

Endvidere har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgerne indrejste i Danmark i [foråret] 2011, og at de først søgte om asyl, efter at de [primo] 2013 var blevet anholdt i henhold til en international arrestordre.

Flygtningenævnet har også lagt vægt på, at ansøgerne oplyste bulgarske identiteter og foreviste bulgarske pas i forbindelse med anholdelsen [primo] 2013.

Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerne har opholdt sig i lange perioder i [hjemlandet] siden konkursen i 2001, for den mandlige ansøgers vedkommende helt frem til udrejsen i [foråret] 2011, og for den kvindelige ansøgers vedkommende også efter, at hun havde opnået asyl i [et vestligt land].

Flygtningenævnet har også lagt vægt på, at den kvindelige ansøger har henvist til trusler, bortførelse af hendes søn, hærværk mod moderens forretning og trusler i [et vestligt land] i forbindelse med omtale af problemer med [MC], mens hun til asylmyndigheder [i det vestlige land] omtalte de samme begivenheder som led i en forklaring om politisk motiveret forfølgelse af den kvindelige ansøger.

Som nævnt har ansøgerne endvidere henvist til, at de frygter at blive frihedsberøvet med henblik på fuldbyrdelse af en dom, der er afsagt i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det fremgår af sagen, at straffesagen mod ansøgerne er blevet behandlet i 5 instanser i [hjemlandet]. Ansøgerne har efter deres forklaring været til stede under straffesagens behandling, ligesom de har været repræsenteret af advokat og har haft mulighed for at fremføre beviser og afgive forklaring. Det beror alene på ansøgernes formodning, at udfaldet af straffesagen helt eller delvist er et resultat af korrupsion. Efter det oplyste findes ansøgerne ikke at have godtgjort, at der er sket en åbenbar tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang. Det forhold, at [det østeuropæiske land] i flere sager ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er dømt for krænkelse af artikel 6 kan ikke føre til en anden vurdering. Det forhold, at der ifølge flere baggrundsoplysninger er problemer med korrupsion i [det østeuropæiske land], herunder ved behandling af retssager, kan heller ikke føre til et andet resultat. Der er herefter ikke anledning til at tage stilling til, om afsoning af en dom afsagt i strid med artikel 6 vil rejse spørgsmål i forhold til artikel 3. Endelig har ansøgerne henvist til, at de frygter at skulle afsone fængselsstraffe under forhold, der er i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det beror på en konkret helhedsvurdering, om forhold under afsoning udgør en krænkelse af artikel 3. Ved vurderingen lægges der bl.a. vægt på de fysiske forhold under afsoning, varigheden af frihedsberøvelsen, karakteren af den pådømte kriminalitet og den frihedsberøvedes individuelle forhold og behov, herunder alder og helbred. Ansøgerne har henvist til de generelle baggrundsoplysninger om forhold under afsoning i [det østeuropæiske land] sammenholdt med det forhold, at [landet] i flere sager ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er blevet dømt for at have krænket artikel 3 på grund af forhold under frihedsberøvelse for personer i [landet]. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at de generelle baggrundsoplysninger og de påberåbte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder sammenholdt med det oplyste om ansøgernes forhold, giver tilstrækkeligt grundlag for at antage, at klagerne, hvis de skal afsone fængselsstraffe i [det østeuropæiske land], vil blive udsat for en behandling, der er i strid med artikel 3. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at det vil bero på de konkrete forhold under afsoning, herunder ansøgernes individuelle forhold. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at [det østeuropæiske land] er medlem af Europarådet og bundet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvilket bl.a. betyder, at ansøgerne har krav på adgang til effektive retsmidler, ligesom de har mulighed for at klage til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der om nødvendigt kan træffe bestemmelse om foreløbige foranstaltninger. På den baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til [hjemlandet] vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at de vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”